

De gifkikkerbende

Het was een speciale dag: vandaag mocht Sam voor het eerst mee op een blitskikkermotorrit. Bij het clubhuis poetsten blitskikkers hun motor op, vulden de tank met benzine of draaiden nog gauw even een moer aan.

'Ben je er klaar voor?' vroeg Kick aan Sam.

Sam knikte. Hij droeg de zwarte zonnebril die de blitskikker hem ooit had gegeven en een mand vol cakejes. Cakejes bakken is nummer 66 op de lijst van dingen die Sam heel goed kan en hij wilde de blitskikkers ermee verrassen. De avond ervoor had hij groene cakejes gemaakt, met ogen van suikerwerk en zwarte zonnebrillen van drop. 'Blitskikkercakejes' noemde hij ze en als de motors ergens stopten, zou Sam ze uitdelen.

'Hey, ho! Let's go!' zei Kick en hij stapte op zijn motor. Sam klom achterop en hoorde tientallen motors tegelijk starten. WRRRMMMM, WRRRMMMM, WRRRMMMMMM, WRRRMMMMMM! klonk het, waarna de blitskikkers wegstoven.

In een lange sliert reden ze het bos uit. De zon scheen en de lucht had dezelfde kleur blauw als Sams favoriete Wasco-krijtje. Tekenen met Wasco's is nummer 90 op Sams lijst en hij besloot alles wat hij vandaag zag te tekenen als hij weer thuis was. Weilanden met windmolens, snelwegen vol auto's, vliegtuigen, donkere tunnels, hoge bruggen en de vreemde vogel, die niet van motors hield en daarom meereed in zijn pick-uptruck, met achterin zijn surfplank en de slome slak. Toen ze voorbij raceten, staken ze allebei hun duim op naar Sam, die hetzelfde deed.

Na een uur stopten de motors bij een open plek. De blitskickers stapten af, legden geruite en gestippelde kleden neer, en zetten rieten picknickmanden neer. De vreemde vogel pakte zijn minigitaar, ging tegen een boom aan zitten en begon vreemde liedjes te zingen, in een vreemde taal: 'Oekieloekielakkie, hakilokkieloela.'

'Dat is Hawaiiaans,' zei Kick. 'Mooi hè?'

Sam knikte en nam een slok groene kikkercola. Vandaag was alles mooi; het was een dag om van te genieten. En dat kwam goed uit, want genieten is nummer 15 op de lijst van dingen die Sam heel goed kan. Hij ging in het gras liggen, vouwde zijn armen onder zijn hoofd en zag wolken die op haaien en draken leken. Thuis zou hij ze tekenen, dacht Sam, zodat hij deze dag nooit zou vergeten.

Plotseling hoorde Sam het geluid van motors. Om zich heen zag hij blitskickers geschrokken kijken.

'De gifkickers!' riep iemand.

'O, nee!' zei Kick.

'Wat is er aan de hand?' vroeg Sam.

'De gifkickers zijn onze vijanden,' legde Kick uit. 'Ze willen altijd ruziemaken.'

Sam bekeek de gifkickers eens goed. Ze zagen er bijna hetzelfde uit als de blitskickers. Leren jassen, vetkuiven, sjaaltjes en zilveren ringen... Ze leken precies op zijn nieuwe vrienden. Maar toen zei één van hen: 'Zo, zo, houden de kikkertjes een picknick?' Hij lachte er gemeen bij. 'Picknicken is voor losers!'

'Rustig, heren,' zei de oude blitskikker met de witte kuif. 'Laten we het gezellig houden.'

Toen stapte een van de gifkickers op Sam af. 'Jij bent nieuw!' zei hij. De gifkikker ging voor Sam staan met zijn handen in de zij.

'Dat klopt,' zei Sam een beetje geschrokken.

'En wat hebben we hier?' vroeg de gifkikker. Hij pakte Sams mand met blitskikkercakejes en keerde hem om. Alle cakejes lagen nu op de grond. Sommige hadden geen dropbril meer en eentje was stukgefallen.

Sam was zo verbaasd dat hij vergat om boos te worden. Maar Kick niet.

'Wel, kwakerdekwaak!' riep hij kwaad. 'Nou is het afgelopen! Sam heeft de hele avond staan bakken en jij komt de boel hier een beetje slopen? Dát is pas iets voor *losers*.'

Kick werd rood en dik, en begon een soort blazend geluid te maken. FSSSJJJJ, FSSSJJJJ! Wat was dat nou? Zo had Sam zijn vriend nog nooit gezien. Hij sprong van links naar rechts en van boven naar beneden. FSSSJJJJ! deed hij, FSSSJJJJ, FSSSJJJJ! En ineens begreep Sam het: de blitskikker was weer een driftkikker geworden! Op hetzelfde moment deed zijn vriend zijn vuisten in de bokshouding en schopte tegen de poot van de gifkikker.

'Denk aan de vijver!' riep Sam. 'Denk aan het koele water!'

Maar het was al te laat. De driftkikker vloog op de gifkikker af en gaf hem een vuistslag. BAF! De gifkikker sloeg terug en vlak daarna rolden ze samen over de grond. Het leek wel een tornado: grassprietten vlogen alle kanten uit en je kon niet meer zien waar de driftkikker eindigde en de gifkikker begon. Eromheen stonden blitskikkers en gifkikkers die hun makker aanmoedigden. Ze schreeuwden allemaal door elkaar en even dacht Sam dat nu iederéén zou gaan vechten.

Dus riep hij hard: 'KIKKERS! KAPPEN!'

Het gevecht stopte. Verbaasd keken de kikkers naar Sam. Wat was hij ineens streng.

'Ik heb een idee,' zei Sam snel, voordat de kikkers doorkregen dat hij eigenlijk best bang was. 'Waarom gaan we niet tegen elkaar voetballen?'

'Ja,' zei een gifgroene kikker die naar het gevecht had staan kijken. 'Dan heeft de rest tenminste ook iets te doen.'

Sommige kikkers sputterden tegen en anderen keken elkaar aan alsof ze niet goed wisten wat ze moesten doen.

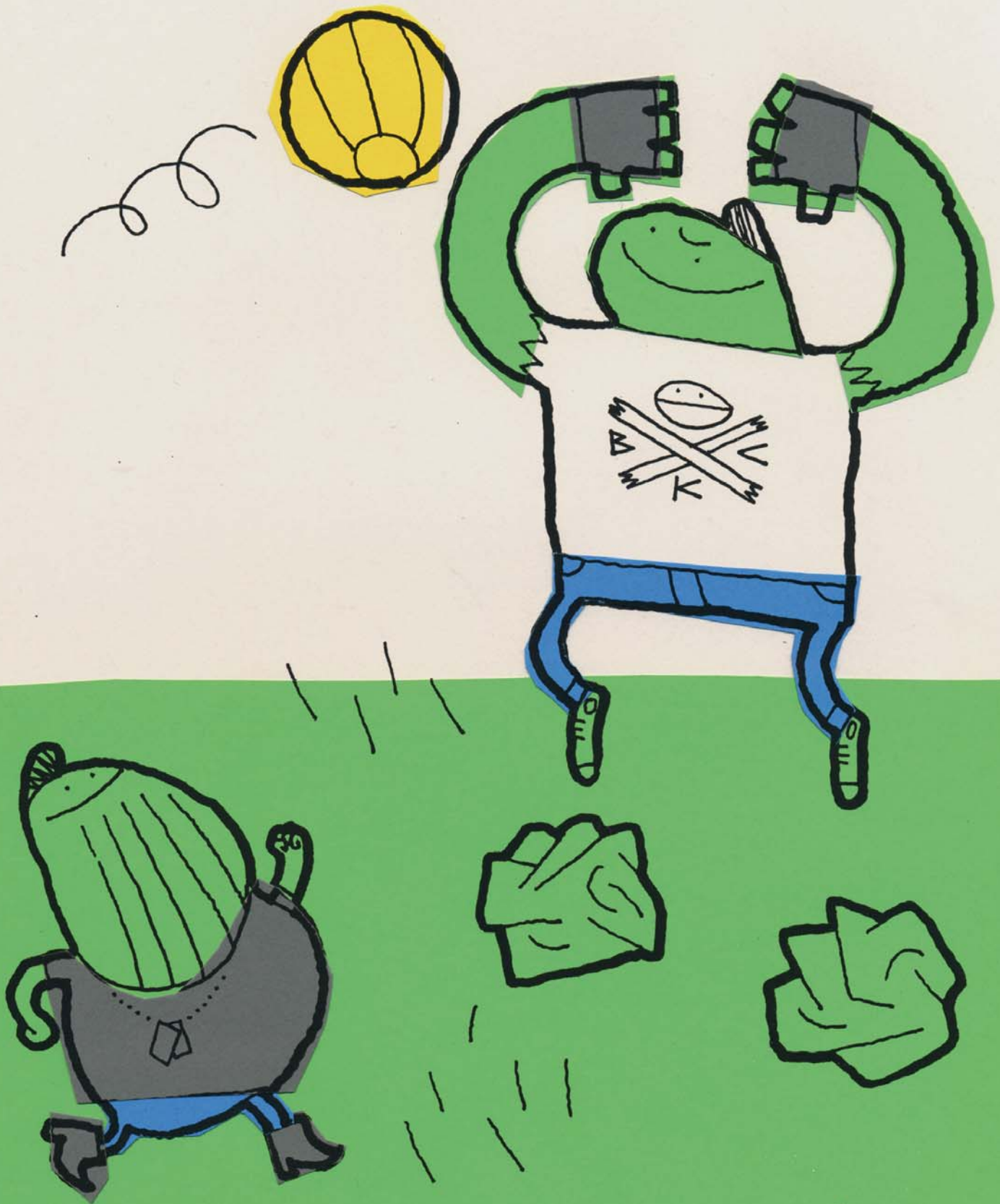
'Help even mee,' zei Sam tegen Kick, die mopperend zijn kuif in model stond te kammen. Sam liep naar de picknickkleden en zette het eten dat erop stond op andere kleden. Zijn vriend deed hem na. Toen ze vier lege kleden hadden, maakten ze daar hoopjes van. Dat waren de doelpalen.

'Kikkers,' riep Sam, 'neem jullie posities in.'

Voorzichtig kwamen de kikkers in beweging. De blitskikkers stelden zich op aan de ene kant van de open plek, de gifkikkers aan de andere. Sam gooide een goudkleurige bal het veld in, nam zijn plek als scheidsrechter in en riep: 'Túút!' En toen, alsof ze het iedere week deden, begonnen de kikkers te voetballen. Eerst voorzichtig, daarna sneller en na een tijdje was de wedstrijd in volle gang. Er werd gelachen, de kikkers haalden trucjes uit, maakten *slidings* en salto's, en iedereen luisterde naar scheidsrechter Sam, die streng maar eerlijk was.

Toen de wedstrijd voorbij was, wist niemand wat de eindstand was. Of ze wisten het wel, maar vonden het niet belangrijk. In elk geval werd in de jaren daarna nooit over de uitslag gesproken. Wel over die legendarische dag, waarop de blitskickers en de gifkickers de strijd met elkaar waren aangegaan en allemaal wonnen. En Sam? Hij tekende 's avonds zijn hele tekenblok vol en schreef bij nummer 684 op zijn lijst van dingen die hij heel goed kan: scheidsrechter spelen.

Lid van de club

Sam had bijna niet kunnen slapen, zo spannend vond hij het: vandaag zou hij lid worden van de blitskikkerclub. Die ochtend was Kick hem komen halen op zijn motor en samen waren ze naar het blitskikkerclubhuis gereden. Daar hing de blitskikkervlag uit en stond iedereen buiten in een lange rij op Sam te wachten. Toen hij van de motor afstapte, knikten ze plechtig. Sam knikte terug en keek hoe de blitskikkers één voor één naar de ingang van het clubhuis klonnen.

Sam ging als laatste naar binnen en zag daar alle blitskikkers in een kring om een stoel heen zitten.

'Die stoel is voor jou,' fluisterde Kick, terwijl hij Sam zachtjes naar voren duwde.

Sam was zenuwachtig, maar stapte de kring in en ging zitten. Sommige blitskikkers lachten vriendelijk naar hem, andere keken serieus naar de gerimpelde blitskikker met witte kuif, die op een sinaasappelkist in het midden van de kring stond. Het was doodstil in het clubhuis. De oude blitskikker schraapte zijn keel.

'Blitse broeders,' zei hij, 'wij zijn vandaag bijeengekomen om een nieuw lid in ons midden te verwelkomen.'

Sam keek opzij. Kick gaf hem een knipoog.

'Beste Sam,' vervolgde de blitskikker met de witte kuif, 'vandaag word jij officieel onze broeder. Ben je daar klaar voor?'

Sam knikte.

'Goed,' zei de oude blitskikker, 'dan gaan we beginnen met de ceremonie. Zeg mij na: "Ik, Sam, beloof dat ik lol zal maken en mijn broeders zal helpen."' "

Sam zei de kikker na: 'Ik, Sam, beloof dat ik lol zal maken en mijn broeders zal helpen.'

'Zweer het nu met spuug,' zei de gerimpelde kikker en hij wees op een cirkel op de houten vloer van het blitskikkerclubhuis. De cirkel was gemaakt van groene stempels in de vorm van kikkerpoten. Sam had zich al vaak afgevraagd waarvoor die cirkel was en nu begreep hij het: dat was de plek waar alle blitskikkers trouw aan de club hadden gezworen. Hij verzamelde het spuug in zijn mond, ging staan en spuugde een dikke klodder in de cirkel. KWATSSJJ. Precies middenin! Nu kon hij 685 dingen heel goed.

De oude kikker ging voor hem staan en legde zijn handen op Sams schouders. 'Dan ontvang je nu jouw persoonlijke clubcode. Hij is speciaal voor jou gemaakt. Zweer je dat je hem nooit zult doorvertellen?'

'Ik zweer het,' zei Sam, en om het te bewijzen spuugde hij opnieuw in de cirkel op de grond.

'Goed,' zei de kikker. Hij gaf Sam een plat, roestig blikje en ging zitten.

Sam maakte het blikje open en zag een flinterdun briefje. Hij pakte het op en begon te lezen:

B.L.I.T.S.

BLOED IS NIET GOED, PIJN IS NIET FIJN

LOL IS HET DOEL, DUS BLIJF ALTUD KOEL

IS IEMAND STOM, DENKER DAN OM:

TJUGER IS WEG, VECHTJAS HEEFT PECH

SAM IS OKÉ, HIJ STRUJD MET ONS MEE

Sam keek naar de oude blitskikker.

'Eet nu het briefje op,' zei de kikker.

Opeten? dacht Sam. Maar hij vertrouwde de blitskikker en stopte het briefje in zijn mond. Het was een beetje droog, maar het smaakte helemaal niet vies.

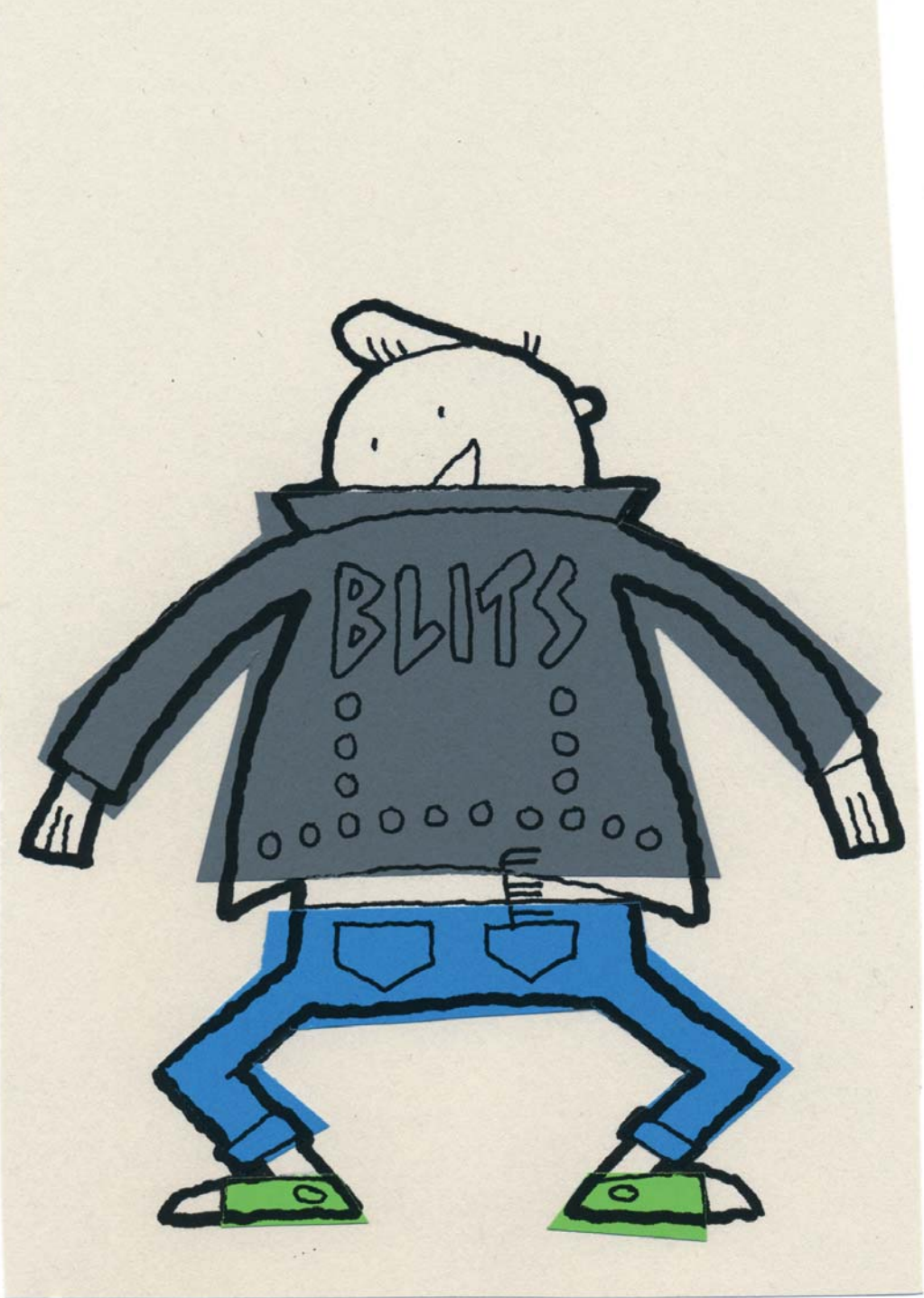
'De clubcode hoort nu bij je,' zei de oude blitskikker. 'En jij hoort bij de club. Gefeliciteerd.'

Hij hield een leren jas omhoog en gebaarde Sam dat hij hem moest aantrekken. Dat deed Sam en tot zijn verbazing paste de jas precies. Nu wás hij niet alleen een blitskikker, maar zag hij er ook zo uit.

'Dan zingen we nu het clublied,' zei de oude blitskikker, en hij gaf Sam een klop op zijn schouder.

Alle blitskikkers gingen staan en zongen het clublied. Daarna dronken ze groene kikkercola en sprongen op en neer op de rock-'n-rollmuziek van de blitskikkerband en de vreemde vogel, die in een wit pak met grote diamanten erop over het podium rende en af en toe heel hard 'Yeah!' riep. Eindelijk kon Sam laten zien hoe goed hij kon springen en toen hij was opgewarmd, verraste hij de blitskikkers met zijn beste *breakdancemoves*. *Breakdancen* is namelijk nummer 75 op de lijst van dingen die Sam heel goed kan.

Het was het bijzonderste feest waar Sam ooit was geweest. Halverwege de avond werden er fakkels aangestoken en brachten een paar blitskikkers Sam naar de blitskikkerbarbier, die hem net zo'n stoere kuif gaf als zijn vrienden. Sam kreeg een clubpas, waarop hij met groene inkt zijn vingerafdruk moest zetten. En op zijn arm werd een tatoeage gezet – een kikker met de code B.L.I.T.S. eronder. De selfkicker, een blitskikker die alles zelf wilde doen, was stilletjes in een hoek tegen zichzelf aan het schaken, maar de andere blitskikkers hopsten druk heen en weer. De discobol was aan en vanuit het kraaiennest gooiden blitskikkers waterballonnen en confetti naar beneden, waardoor iedereen onder de gekleurde stippen kwam te zitten. Bij de bamboe bar kon je kikkerdril-cocktails bestellen, op de dansvloer werden limbo- en hoelahoep-wedstrijden gehouden, er werd armpje gedrukt en vuur gespuwd. Toen iedereen moe was gefeest, roosterden de blitskikkers worstjes en marshmallows boven een kampvuur. Om beurten riep iemand een woord, zoals "monstertruckwedstrijd", "zombies" of "slijmmoeras". Dan zei de lawaaipapegaai: 'Ja, ja, mensen,' en begon hij daar een spannend verhaal over te vertellen. Zo spannend dat sommige blitskikkers hun oren dichthielden.

Sam en Kick zaten rozig op een boomstronk naar de laatste vlammetjes van het kampvuur te kijken.

'En?' vroeg Kick, 'is dit wat je ervan had verwacht?'

'Nee,' antwoordde Sam, 'het is nog beter dan ik had verwacht. Het is geweldig om een blitskikker te zijn.'

'Ja,' zuchtte zijn vriend. 'Dat is het. En weet je wat het mooiste is? Nu je lid bent, begint het pas echt.'